

အောင်လေး(အညတရ)

ဆရာအောင်

နှင့်

နတ်တစ်ပိုင်းမိစ္ဆာ

ဆရာအောင်နှင့် နတ်တစ်ပိုင်းမိစ္ဆာ

မနက်ခင်းရောင်နီများ သမ်းချေပြီ လှပတဲ့မနက်ခင်းမှာတော့ ကိုလှမောင် တစ်ယောက် အရက်ပုလင်းကို ဒယီးဒယိုင်နဲ့ဆွဲကာ သီချင်းလေးတ အေးအေးနဲ့ ရွာထဲကိုဝင်လာတယ်။

အရက်သမား ကိုလှမောင်ရဲ့သီချင်းဆိုသံက တစ်ရွာလုံးကို လိုက်နှိုး ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ မကြာပါဘူး သူ့မိန်းမမယ်တင်ရဲ့ အသံကပါ ထပ်ဆင့်ပါလာတယ်။

"ဟဲ့ သေနာ မိုးမလင်းသေးဘူး အရည်ကသောက်လာပြန်ပြီလား"

"ဪ ... ဘယ်သူများလဲလို့ မိန်းမပဲ ငါက တစ်ခါတလေ သောက်တာပါ ကွာ"

"ဘာ ... တစ်ခါတလေလဲ မိုးမလင်းသေးဘူး သေရည်သောက်ပြီး တစ်ရွာ လုံးကို ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတာ ... အလုပ်ကျတော့မလုပ်ဘူး သက်သာမလား လို့ ယောက်ျားယူမိပါတယ်။ ကိုယ်ကတောင် အရက်ဖိုး ပြန်ပေးနေရတယ်။

ကျွန်မ ယာထဲ သွားတော့မယ်။

ကိုလှမောင်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောသွားပြီး ထွက်သွားတဲ့မိန်းမရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ ကျန် နေခဲ့ပါတော့တယ်။ ယာထဲဆင်းရတာကတော့ ကျေးရွာတွေရဲ့မလေ့တစ်ခု လို ဖြစ်နေသလို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ဆိုရင်လည်း မမှားနိုင်ပေ။

ညကား ညဉ့်နက်လာပေပြီ အမှောင်ထုကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးစိုး

လာပေပြီ ထိုအမှောင်ထုထဲကနေပြီးတော့ လူတစ်ယောက် ဒယိုင်ထိုးပြီး လမ်းလျှောက်လာတယ်။

ထိုသူကတော့ လှတောရွာရဲ့အရက်ချိုး ကိုလှမောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုလှမောင်တစ်ယောက် အသောက်များလာပြီး သူ့ကိုယ်သူတောင်မထိန်းနိုင်ပဲ လမ်းဘေးနားမှာရှိတဲ့ နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာခွေကနဲ လဲကျသွားတယ်။

အဲဒီအချိန် သစ်ပင်ကြီးက လေမတိုက်ပဲ သူ့အလိုလို ယိမ်းထိုးလာတယ်။

ကိုလှမောင်လည်း ရုတ်တရက် ယိမ်းထိုးလာတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြက်သီးများထကာ အနည်းငယ် အမူးပြေသွားတယ်။ ပြီးတော့ ခါးကြားထဲက ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေလိုက်တယ်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးကလည်း အရင်တုန်းက နာမည်ကြီး သစ်ပင်ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း သစ်ပင်၌ နာနာဘာဝများ ရှိသည်ဟု ရွာသူရွာသားများက ယူဆကြသည်ကတစ်ကြောင်း အတွေးပေါင်းစုံက ကိုလှမောင်ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ ကိုလှမောင်လည်း ခေါင်းထဲဝင်လာတဲ့ အတွေးတွေကြောင့် ဓားကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍

"ဘာလဲ ... သရဲလားကွ ... ငါမကြောက်တတ်ဘူးနော် လှမောင်တဲ့ကွ တစ်မောင်တည်းရှိတယ် သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့"

ကိုလှမောင်လည်း အရက်မူးနေသောကြောင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်ကာ သစ်ပင်ကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၍ ဆဲဆိုကြိမ်းဝါးနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သစ်ပင်ကြီးမှ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့

"ဟား... ဟား... ဟား"ဆိုပြီး အသံနက်ကြီးသည် ထိုအပင်မှ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

"တောက် ... သရဲစုတ် ... မင်းခြောက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ထင်ပြပြီးခြောက် ငါကမကြောက်တတ်ဘူး"

ကိုလှမောင် အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ သစ်ပင်ဆီကနေ ကျယ်လောင်တဲ့ တောက်ခေါက်သံတစ်အသံပေါ်လာပြီး သစ်ပင်ကလည်း အရင်ကထက်ပို ပြီး လှုပ်ယမ်းလာတယ်။ ထိုအချိန်

"ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ"ဆိုတဲ့ အသံနှင့်အတူ သစ်ပင်ရဲ့ သစ်ကိုင်းကနေ လူ တစ်ယောက် တွဲလဲချိပြီး ကိုလှမောင်ကို ရယ်ပြနေတယ်။

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး"

ကိုလှမောင်က သရဲမကြောက်တတ်ဘူး ပြောသော်ငြားလည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများထကာ ဆံပင်တွေထောင်တက်လာတယ်။ ပြီးမှ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ အော်ဟစ် ဆဲဆိုနေတယ်။

"တောက် သရဲစုတ် သရဲနာ သေပေတော့ကွာ"

ကိုလှမောင် အဲဒီလိုပြောပြီး ခါးကြားထဲက ဓားမတိုကို လက်ထဲ ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ပြီး သရဲကိုဓားနဲ့ပြေးခုတ်တယ်။

သို့သော် သရဲက ဘယ်လိုမှမနေဘဲ လျှာထုတ်လိုက် ပါးစပ်ဖြဖြလိုက် စ သဖြင့် ခြောက်နေတယ်။

ကိုလှမောင်လည်း သရဲအား ခုတ်၍ မရသောကြောင့် သူ့ရဲ့နေရာဖြစ်သော သစ်ပင်အား ခုတ်တယ်။

ထိုအခါ သရက်ပင်မှ သရဲက သူ၏သစ်ပင်အား ခုတ်သောကြောင့် ဒေါသ ဖြစ်ကာ ကိုလှမောင်အား ကုပ်ချိုးသတ်လိုက်တယ်။

"အား ... အား ကယ်ကြပါဦး"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"သရဲရဲရယ်သံနဲ့အတူ ကိုလှမောင်ရဲ့ နာကျင်စွာ အော်လိုက်တဲ့ အသံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။

မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ အရှေ့အရပ်မှနေထွက်လို့ မနက်ခင်းရဲ့ အလှတရား က သဘာဝဆန်လှတယ်။

"ဟေ့ကောင် ရဲဇော် မင်း ဟိုသတင်း ကြားပြီးပြီလား"

"ဘာသတင်းလဲကွ မင်းကလည်း အလန့်တကြားနဲ့"

"မင်းကလည်းကွာ ညံ့ပျို ညတုန်းက ကိုလှမောင်ကြီး အရက်မူးပြီး အိမ်ကို ပြန်လာတော့ လမ်းထိပ်က ဟိုနှစ်ချို့သစ်ပင်ကနေ ကိုလှမောင်ကို သရဲ ခြောက်တာတဲ့ ကိုလှမောင်လည်းစိတ်တိုပြီး သရဲကိုဓားနဲ့ခုတ်တာ ခုတ်လို့မ ရလို့သရဲနေတဲ့ သစ်ပင်ကိုထပ်ခုတ်တာ သရဲစိတ်တိုပြီး ကုပ်ချိုးသတ်လိုက် တာတဲ့ ..."

"ဟာ ဟုတ်လား ဒီလူကြီးမို့ကွာ ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ သစ်ပင်ကို အဲဒီ လိုလုပ်ရဲတယ်"

"အေးကွာ ငါလည်း လန့်နေတာ အခု သူ့အလောင်း သွားကြည့်မလို့ မင်း လိုက်မှာလား"

"အေး လိုက်မှာပေါ့ကွ"

ရဲဇော်နှင့်မင်းဇော်ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သကဲ့သို့ စပ်စုပြီး လက်တည့်စမ်းတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးကြတယ်။

ကိုလှမောင်တို့အိမ်ရောက်သောအခါ ဇက်ကျိုးပြီး သေနေသော ကိုလှ မောင်၏ အလောင်းကို တွေ့ရတယ်။ အလောင်းဘေးမှာတော့ ယူကျုံးမရငို နေသော မယ်တင်ကိုတွေ့ရတယ်။

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ကိုလှမောင်ရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ဘာလို့ ကျွန်မ

ကို ထားသွားတာလဲ ဟီး ... ဟီး ..."

ဘေးနားကလူတွေကတော့ မယ်တင်ကို ဝိုင်းပြီး နှစ်သိမ့်ပေးနေကြတယ်။ ရဲဇော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းသောကြောင့် ထိုနေရာမှာ ဆက်မနေတော့ပဲ ထလာခဲ့ကြတယ်။

"ဟေ့ကောင် ရဲဇော် သေတာကလည်း ကြောက်စရာကြီးဟ"

"အေးဟုတ်တယ်ဟ ဘာလဲ မင်းက စမ်းချင်နေပြန်ပြီလား"

"အေးပေါ့ဟ မင်းကလည်း သိရဲ့သားနဲ့"

"အဲဒါဆိုရင် မိုးချုပ်ခါနီးကျရင် ပြန်တွေ့မယ်ကွာ ငါဝက်သား တစ်ပိဿာ ယူခဲ့မယ်"

"အေး ... အေး အဲဒါဆိုရင်ညနေကျရင် ပြန်တွေ့မယ်"

ညကလည်း တဖြည်းဖြည်း နက်သထက်နက်လာတယ်။ ထိုအချိန်မှာ တော့ အမှောင်ထုထဲကနေပြီးတော့ လူနှစ်ယောက်စကားတစ်ပြောပြောနဲ့ လမ်းလျှောက်လာလာတယ်။ သူတို့ရဲ့လက်ထဲမှာလည်း ဝက်သားတွဲတစ်တွဲ ကို ဆွဲလာကြတယ်။

"မင်းဇော်အပင်ကိုတော့ ရောက်ပြီကွ မင်း အဆင်သင့်ပဲလား"

"အေး ... အဆင်သင့်ပဲ"

"အဲဒါဆိုရင်လည်း စလိုက်ကြရအောင်"

ကိုလှမောင် ခင်ဗျား ကျွန်တော် မင်းဇော်နဲ့ရဲဇော် အစ်ကိုအတွက် ဝက်သားလာပို့တာပါ။ အစ်ကိုလာပြီးတော့စားပါဗျ ...

ရဲဇော်တို့ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ သစ်ပင်ကြီးမှ လေမတိုက်ပဲ လှုပ်ယမ်း သွားတယ်။

"ဟေ့ကောင် ... ရဲဇော်လာနေပြီလား မသိဘူး"

"ဟုတ်တယ်ဟ ... ကြက်သီးကို ထသွားတာပဲ"

အဲဒီအချိန် သူတို့ရဲ့အနောက်မှာ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...
ဇက်ကြီးကျိုးပြီး ပြူးကျယ်တဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် ရယ်ပြနေသော ကိုလှမောင်
ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရဲဇော်တို့လည်း ကိုလှမောင်ကိုမြင်တော့ ဝက်သားတွဲ
ကို ပစ်ချပြီး နောက်ပင်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကြောက်လန့်တကြား အော်ပြေး
လေတယ်။
